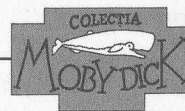

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

NICOLAE GHEORGHIU

ECHIPA FOTBALIȘTILOR PITICI

Desenele autorului

Editura Andreas

Cum se învață o limbă străină

210

Adio campionat

215

Mărturisiri

223

Furtuna

228

Se răstoarnă lumea

240

După 15 ani (File din jurnalul lui Sorin)

243

CUPRINS

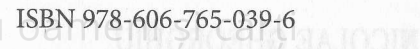
	Pag.
Mirajul fotbalului	9
Fotbaliștii mor în picioare	17
Terenul dintre blocuri	22
Dificultățile începutului	25
Echipa de pe strada noastră	33
E greu să alcătuiști o echipă	40
Of, numai căpitan să nu fii	46
Un meci fără final	52
Un premiu și o minge nouă	58
Al doilea meci fără... final	64
O dispariție misterioasă (File din jurnalul lui Sorin)	74
Strania pățanie a lui Sorin (Note ale lui Mugurel)	79
O apariție uluitoare și o veste zdrobitoare	85
O vizită instructivă	94
O propunere uimitoare	99
Un teren ca un ministadion	105
Șantierul veseliei (File din jurnalul lui Sorin)	117
Compartimentul... dezbaterilor	124
Cu gândul la... Copacabana	132
Un meci de infarct	146
O finală de vis	153
Un teren vandalizat	163
Sorin, Mugurel și... Sherlock Holmes	167
Sărbătoare pe micul stadion (File din jurnalul lui Sorin)	177
Invitații-surpriză	196
Un sentiment tare ciudat	202

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Gheorghiu, Nicolae

Echipa fotbaliștilor pitici / Nicolae Gheorghiu – București:

Andreas Print, 2017

Respect pentru ISBN 978-606-765-039-6

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE

IVO PRINT

Petru Maior 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

© Editura ANDREAS PRINT, București, 2017

Toate drepturile sunt rezervate. Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

Tehnoredactare: www.textusexmachina.ro

Ilustrație copertă: 123RF

Bun de tipar: 20.04.2017; Coli de tipar: 16

Format: 16/54x84 cm

Prefață

E mult, tare de mult de când și eu m-am îmbolnăvit de fotbal. Era încă înainte de războiul care va pustii Europa. Aveam doar doi ani și am simțit o ciudată plăcere de a da cu piciorul într-o minge. Mai apoi, un văr, mai mare ca mine cu peste zece ani, care juca mijlocăș în echipa de fotbal a făcătorului de încălțăminte Mociornița, fiind și prieten la cataramă cu fiul industriașului, m-a inițiat în tainele acestui minunat joc. Jucam adeseori unu la unu în curtea lor, curte betonată, situată pe o stradă din cartierul Dudești, și învățai, cum se spune pe viu, foarte mult de la el. A fost și component al echipei transformate, în final, în *Carmen*, sfârșindu-și cariera de fotbalist la Dinamo Pitești. Debutul într-o echipă, firește, de copii, l-am făcut însă după ce părinții s-au mutat într-o altă mahala, la alt capăt de București, și anume a Pantelimonului. Locuiam pe o stradă pavată cu piatră de râu, cu borduri de ciment, care făcea legătura între șoselele Pantelimon și Iancului.

Străduța, care se numea atunci Sătucul întâi, era foarte nimerită a fi teren de fotbal, deoarece foarte rar trecea pe acolo vreo căruță, una dintre ele fiind a lui nea Bogdan, cărător de lemne de foc de la depozitele din preajma Gării de Est. Era tatăl fotbalistului celebru Ionică Bogdan. Pornea la drum în zori și revenea adeseori pe înnoptate. Cât despre autovehicule, dacă le vedeam o dată la o lună sau două.

Primul meu prieten fu un copil vecin cu noi, Nușu. El, aflând că-s mort după fotbal, îmi vorbi întâia oară despre echipa străzii, alcătuită din mici fotbaliști. I-am văzut prima oară jucând în timpul unei vacanțe de vară. Se înfruntau cu echipa din țișanie, o „așezare” situată imediat la dreapta după capătul străzii Sătucului întâi, către șoseaua Iancului. Acolo trăiau de-a valma zeci de familii de țigani.

O întâmplare nefericită pentru un mic fotbalist îmi oferî prilejul de a intra în echipa străzii. Era o zi caldă de vară când se încinse un nou joc între cele două echipe rivale. Priveam, împreună Nușu, din fața curții mele. „Terenul”, să fi avut vreo 25-30 de metri. Ca bare ale porților erau niște pietre mari. Iar când văzui mingea, rămăsei perplex; era dintr-un ciorap de damă maroniu, umplut cu cârpe de tot felul și legat fedeleș, de jur împrejur, cu sfoară. Desigur, ca să joci cu așa ceva e un chin, pentru că mingea nu sare, când e lovită, mai mult se târăște. Mai toți erau în picioarele goale, doar vreo doi-trei având teniși, alte încălțări nefiind admise de teama rănirii adversarilor. Ori de câte ori mingea se oprea în vreo gropiță sau la bordura trotuarului, se producea o învălmășeală de nedescris, fiecare izbind cu sete, încercând să recupereze mingea.

Un asemenea moment se sfârși tragic. Izbucni deodată un urlat înspăimântător, care ne provocă fiori reci pe șira spinării. La marginea unei borduri se formase, ca de obicei, o grămadă. Din mijlocul ei țâșnise acel strigăt sfâșietor. Unul din echipa străzii trăsesese năprasnic, dar în bordură, și durerea îl spintecă precum un iatagan. Ieși din grămadă topăind într-un picior.

Curioși, ne-am apropiat. Și l-am auzit pe unul cu păr blond, cârlionțat, rotund la față, cu piept larg, durduliu, întrebându-și coechipierii: „*Ce naiba facem acum?*” Eu nu-i pricepui necazul, dar Nușu mă lămuri că tipul era Bogdan, căpitanul echipei, și supărarea îi provenea de la faptul că nu mai aveau rezervă.

Abia făcu această afirmație că, privindu-mă într-un chip cam ciudat, porni către Bogdan. Îi văzui că vorbesc agitați. Apoi Nușu îmi făcu semn să mă apropii și îmi spuse:

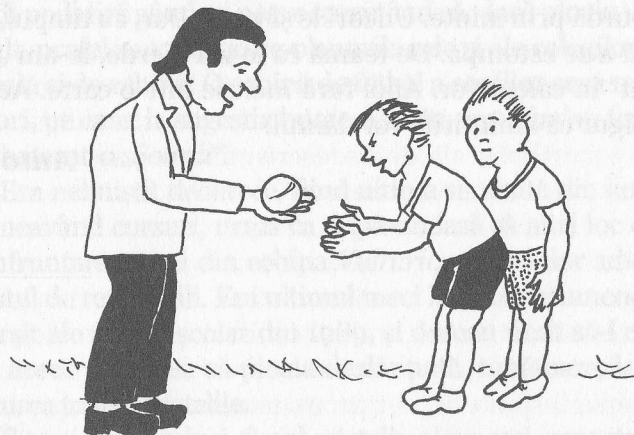
– El e Bogdan, fratele lui Bogdan.

Era ca o șaradă: Bogdan fratele lui Bogdan! Probabil că făcusem o mutră de om uluit, că Bogdan spuse iute:

– Fratele meu, Ionică Bogdan, e jucător la Rapid. Nușu îmi spuse că îți place fotbalul. Nu avem rezervă. Vrei să joci?

Nici nu ar fi fost nevoie să mă întrebe. Iar când s-a reluat jocul, eram deja titular în echipă.

Și apărui al doilea moment memorabil. Eram cu mingea de cârpă la picior. Bogdan îmi făcea semne să-i pasez. Mai făcui un pas și mă pomenii că mingea... dispare. Un tânăr de vreo douăzeci și cinci de ani se aplecase, o luase și o aruncase într-o curte alăturată.

Se așeză în fața lui, furios nevoie mare, Bogdan, țișând:

– De ce ne faci asta, nene? Cu ce mai jucăm?

Se tânguiră și alții:

– Nea Bogdane, tocmai matale să ne-o faci?

Tânărul, inimă rece, continua să râdă, ca înveselit de poznă. Deodată redeveni serios, vorbind muștrător:

– Pentru fotbal, mingea de cârpă nu te ajută să-l practici ca lumea. Cea mai bună e mingea săltăreață.

– Da, bre, nea Bogdane, zise unul, dar nu avem așa ceva.

– Serios? Păi ia să vedem. Hocus pocus preparatus...

Întinse palma desfăcută. Pe ea se afla o minge de tenis. Săriră toți în sus de bucurie. Cineva întrebă:

– Chiar ne-o dați?

– Sigur, puștime. I-am suflat-o pentru voi lui Tache Caralulis, care, cred că știți, e un bun jucător de tenis.

Meciul a continuat cu mingea de tenis. Cam năbădăioasă ea, căci, izbindu-se de pietrele neregulate de râu, sărea ca o căpriță, păcălindu-ne, reușind greu să-i intuim direcția. Acesta a fost începutul. Microbul fotbalului nu m-a mai părăsit o clipă. Până peste treizeci de ani. Dar dacă nu mai pot juca, mă delectez privind. Pe stadion sau la televizor. De fiecare dată însă mă năpădește nostalgia. Amintirile plăcute îmi zburdă prin minte. Uneori le și visez. Dar, cu timpul, începură a se estompa. De teamă că le voi pierde, le-am „depozitat” în calculator. Apoi fură incluse într-o carte. Acum sunt sigur că amintirile vor dăinui.

Autorul

Mirajul fotbalului

Ploaie de iunie. Cu stropi mari, provocatori de bulbuci. Sorin, abia trezit din somn, își făcu grabnic, cum se spune, toaleta de dimineață și se repezi la fereastră, proptindu-și nasul turtit în geamul aburit curând de propria-i răsuflare, urmărind îngrijorat puhoiul de apă ce se prăvălea buluc peste oraș, parcă gonită de fulgerele care brăzdau din când în când cerul, urmate de bubuituri puternice.

Îl podidiră gânduri negre, cugetând că, dacă ploaia va dura mult, praful se va alege de planurile sale și ale colegilor săi de școală și de echipă. O echipă de fotbal a copiilor ceva mai mărișori, pe care, la sugestia bunicului său, fost cândva fotbalist, au botezat-o „Șoimii”.

Era neliștit deoarece, fiind ultima sâmbătă din luna mai și, neavând cursuri, urma ca după-amiază să aibă loc o nouă confruntare cu cei din echipa *Vulturii*, veșnicii lor adversari, destul de reductibili. Era ultimul meci înaintea examenelor de sfârșit ale anului școlar din 1989, și doreau mult să-l câștige. De aceea se temea că ploaia dezlănțuită, tunătoare, le putea încurca toate socotelile.

Îl trezi din gânduri glasul cristalin al mamei, care strigă:

– Sorinel, la masă.

Întotdeauna a răspuns fără zăbavă chemărilor mamei. Se duse grabnic în sufragerie. Ca de obicei, scaunul pe care stătea tatăl său era liber. De profesie ziarist, Viorel Bunescu, plecase deja către redacție. La masă erau doar mama sa, Nina, și sora lui, Daniela. Aceasta îl cercetă cu o privire pătrunzătoare, așa

cum făcea mai mereu cu intenția vădită de a depista vreo fisură în înfățișarea lui și a-și declanșa rapid spiritul critic. Nu de puține ori răsese sarcastic, fie de părul său ciufulit, de urmele pastei de dinți rămase în colțul buzelor, fie de vreo pată de pe tricou sau cine știe ce altceva. De data aceasta nu zise nimic. Se vede treaba că Sorin arăta ca lumea, și trebuie recunoscut că asta se datora în mare parte ei, deoarece atât de mult îl cicălise, încât nu mai ieșea dimineata din baie până ce nu-și studia amănunțit fiecare fibră a corpului.

Deși adeseori fusese tentat s-o ia de ciuf din pricina firii sale dominatoare, mai mereu ghimpoasă, înțepându-l cu diverse observații, cu glume batjocoritoare, usturătoare, nu o făcuse niciodată, fiindcă era mai mică cu un an și ținea la ea știind că nu-i voia decât binele. De fapt o îndrăgea și se mândrea cu ea în fața copiilor, deoarece e tare drăguță, cu părul său castaniu, cu năsul puțin în vânt, cu ochii mari, ca două mici castane, cu buze rumene și, mai presus de orice, foarte puternică, gata mereu să se ia la harță cu orice băiat necuviincios.

Acum, ca de obicei, lângă ea sta cuminte cățelușul ei, cu părul ca neaua, creț, pe care în glumă el l-a botezat Attila, deși este tare plăpând și fricos nevoie mare, dar aprig amator de carne, ca și anticul purtător al numelui său, despre care Sorin citise într-o carte că mânca doar carne crudă ținută sub șaua calului. Attila, amirosind cu nasul negru în vânt, își fixa ochisorii, ca două bile negre, spre farfuriile lor, atrăgându-le din când în când atenția cu câte un lătrat scurt, adică, vezi Doamne, mai era și el pe acolo.

La picioarele scaunului său, departe de Attila, pe care nu îl putea suferi, se oploșise mîța Tigruța, toată numai dungi negre și albe. Sorin o suporta pentru că îi era tare dragă mamei, pe care o înveselea cu giumbușlucurile ei, dar au fost și momente în care mai că i-ar fi făcut de petrecanie. Mai ales când se jucase cu mingea sa și își înfipsea colții și unghiile-i ascuțite în ea, julind-o zdravăn. Atunci, sub impresia celor citite în romanul *Aventurile lui Tom Sawyer*, al hâtrului Mark

Twain, era gata să dea orice, chiar și mingea, pentru o sticlută cu doctoria *moartea durerilor*, pe care Tom i-o dăduse motanului galben al mătușii Polly, distrându-se apoi copios când el sărise în sus doi metri, mieunând sălbatic, alergând valvârtej prin cameră, răvășind totul în calea sa.

A înfulecat cu grijă micul dejun, din care nu lipseau niciodată bolul cu lapte și fulgi de ovăz, pigmentați cu ciocolată rasă, și feliile de pâine prăjită „unse” în strat gros cu *Nutella*, o ciocolată despre care spunea că, atunci când o vede, îi vine s-o mănânce cu ochii direct din borcan, nu alta.

Deși ardea de nerăbdare să termine cât mai repede, pentru a fugi la geam să vadă care mai era situația afară, totuși se abținu, simțind că Daniela era cu ochii numai pe el. Nu voia să se mai repete scene din trecut când ea, cu bune intenții recunoștea el, îl tot pisălogea cu observațiile: „*Sorine, stai drept. Fă-mi, te rog, plăcerea și ia coatele de pe masă. Mănâncă, dragă, cu gura închisă și slăbește-mă cu plescăiturile tale. Sorine, ești imposibil, nu lua cu mâna! Că n-oi fi neam de antic preot englez care, când s-a inventat furculița, îi blestema pe cei care o foloseau pentru că, chipurile, de-aia ne-a dat Dumnezeu degete, ca să le folosim. Sau ești cumva din Orient, din India, din Pakistan, unde și acum unii mănâncă cu mâna direct din farfurie, cum am văzut în filme la televizor. Sorine, ardeii umplut, ca și chiftelele marinate nu se taie cu cuțitul, ci cu furculița. Ce faci? Bagi cuțitul în gură cu îmbucătura de brânză? Ai grijă, te-ai putea tăia, și nici nu-i frumos. Văleu, de ce vii cu cartea? La masă nu se citește*”.

Așa îl tocă mereu. Începând încă de când împlinise vreo șapte ani. Nu avusese de lucru mama și îi cumpărase o carte despre bunele maniere, considerând că o fată trebuie să devină as în această privință, spre a se orienta bine în viață și, îndeosebi, a-și educa exemplar copiii, când îi va avea, desigur. Deocamdată, îl educa pe Sorin. Și nu de puține ori îl bătea la cap cu vorbele: „*Puișor, o fac pentru tine, ca nu cumva când vei fi mai mare să se spună că îți lipsesc cei șapte ani de-acasă*”.

Așa îi zice, *puișor*. Chiar și acum, când e mare. Ce e drept, la început îl cam agasa cu vorbele sale, dar suferea totul cu stoicism, pentru că, deși era mai mică, dădea dovadă de o mare deșteptăciune, iar el, mai în glumă, mai în serios, o decretă a-i fi șefă. Și o respecta ca atare, căci pricepea că observațiile sale îi vor fi de folos. Mai ales că, de curând, începu a-i da și sfaturi în eventualitatea că se va împrieteni cu vreo fată, sfaturi pe care le ascultă cu sfințenie, căci deja era ispitit de sora unui coleg. „*Sorine, turuia ea, dacă vei vorbi cu o fată, la întâlnire să o saluți tu întâi. Nu uita, mâna unei fete, că și ea e femeie, nu se sărută pe stradă. Când te plimbi cu prietena, nu cumva să întorci privirea după altele, că o jignești și ar fi o comportare de bădăran*“. Băga totul la cap, hotărât să se poarte întotdeauna foarte cuviincios, că de, om era și el, nu?

A terminat de mâncat micul dejun fără nici un incident. Regula, introdusă tot de Daniela, este să se ridice de la masă și să-și ajute mama la spălatul veselei. De data aceasta, cu gândul la ceea ce se întâmpla afară, Sorin hotărî să o încalce. Fi-rește, cu voia mamei. Așa că băigui:

– Mami, te superi dacă nu stau să spăl vesela? Am ceva de rezolvat rapid.

– Oooo, desigur, să oprești ploaia, îl persiflă Daniela.

Se încruntă la ea. O potoli însă mama, spunând:

– Of, Dani, nu puteți trăi o vreme și fără să vă tachinați? Poate că Sorinel are, într-adevăr, ceva important de făcut. Așa că nu mă supăr, dragule. Fugi și rezolvă, șopti ea, dar cu un zâmbet amuzat pe buze.

A dat fuga la fereastră. Și îl înțeleștă în ghearele ei o mare îngrijorare văzând că deja strada era plină de apă, semn că gurile canalelor se înfundaseră, și ciuda lui se abătu asupra acelor care aveau încă prostul obicei de a arunca pe trotuare și pe străzi diverse ambalaje din hârtie sau de carton, din care înfulecaseră dulciurile, ori păhăruțe din plastic în care fusesse înghețată, precum făceau copiii, băieți și fete, dar și oameni mari, aceștia din urmă lăsând pe asfalt mucuri de țigări, am-

balaje ale țigărilor cu sinistru inscripție care avertizează că „*Fumatul poate ucide*“.

Cartierul este cel mai nou din București. A fost edificat la o margine a sa, ca să locuiască aproape de Întreprinderea metalurgică cei care lucrau în ea. Este întreprinderea cea mai veche, ajunsă și cea mai mare din cartier, dar nu și singura, pentru că fuseseră construite și alte unități industriale, ca o țesătorie, o tipografie, fără a mai vorbi de sector, unul dintre cele mai industrializate din Capitală.

De-altfel, după cum văzuse el pe o hartă dintr-o carte de geografie, Capitala fusese mereu privilegiată din acest punct de vedere. A priceput acest lucru văzând că pe hartă erau marcate localitățile în care existau unități economice în anul 1938, când România, cum arăta harta, era cu adevărat mare, având granițe cu Cehoslovacia și Polonia, cuprinzând și nordul Bucovinei, cu Hotinul și Cernăuții, și Basarabia. Dacă în orașul București se semnală o mulțime de diverse unități de metalurgie, construcție de mașini, metalo-chimice, rafinarea țițeiului, materiale de construcție, pielărie, textile, încălțăminte, o sumedenie alimentare etc., în Bucovina, în estul Moldovei și în Basarabia zonele erau aproape albe, existând foarte puține unități economice la Chișinău, Bălți și Lăpușna. De unde și marea sărăcie care bântuia pe acolo. Poate la ele s-o fi referit Sadoveanu, cugetă el, când a scris despre locurile unde nu se întâmpla nimic.

În întreprinderea metalurgică lucrează foarte mulți dintre locuitorii orașului. În ea a muncit și bunicul său, Gruia Bunesco, mai întâi ca muncitor, apoi ca maestru, iar, spre final, ca inginer. Acolo a vrut să se angajeze ca ucenic și tatăl său, Viorel Bunesco, dar bunicul avu alte gânduri cu el și l-a determinat să urmeze liceul, apoi o facultate, și acum e ziarist. Este cel din familie care are numeroase cunoștințe în mai toate domeniile.

Dar cel mai mult îl bucură pe Sorin faptul că este bine informat într-o sferă de activitate care devenise una dintre cele mai mari pasiuni ale sale, și anume fotbalul. Căci îi place la nebunie fotbalul. Ca și multor prieteni de-ai săi. Pentru ei, el este